

Sygn. akt II Ka 42/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Klimas

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Katarzyny Jaśniak prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kole

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2020 roku

sprawy **A. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 14 października 2019 roku sygn. akt II K 223/19

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 20 zł za postępowanie odwoławcze oraz wymierza mu opłatę w kwocie 200 zł za to postępowanie.

Anna Klimas

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 42/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Kole z dnia 14 października 2019r., sygn. akt II K 223/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1.	- błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść rozstrzygnięcia , polegający na bezzasadnym uznaniu, iż oskarżony w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu znajdował się w stanie nietrzeźwości o stężeniu prowadzącym do stężenia alkoholu 1,4 promila alkoholu we krwi, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż pomiary stężenia alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu oraz jedno badanie krwi, przeprowadzone były w sposób nieprawidłowy i niezgodny z obowiązującymi wymogami, tj. rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 28 grudnia 2018r. w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie, nadto uwzględniając okoliczności, że oskarżony nie został zatrzymany w czasie jazdy samochodem, a wyjaśnił, że po zdarzeniu spożywał alkohol (bimber), który miał w samochodzie, to przez to konieczne było weryfikowanie wyjaśnień oskarżonego, jak i poczynienie ustaleń ewentualnego stanu jego nietrzeźwości w czasie jazdy samochodem poprzez przeprowadzenie badania retrospektywnego, którego w niniejszej sprawie z uwagi na okoliczności podane w opinii Instytutu (...) w P. z zakresu toksykologii nie można przeprowadzić, gdyż jest to tylko jedno badanie krwi, natomiast odmienna opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej R. U. jest dowodem nieprzydatnym, gdyż biegły wydając opinię pominął	# zasadny
2.		# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

wytyczne w zakresie prawidłowego wykonania na zawartość alkoholu w organizmie zawarte w treści ww. rozporządzenia, zatem nie ma możliwości w takiej sytuacji weryfikacji wyjaśnień oskarżonego, czy on spożywał alkohol po kolizji, takich szczegółowych rozpytań policjanci nie dokonywali zwłaszcza, że ze spójnych i konsekwentnych zeznań policjantów słuchanych w niniejszej sprawie wynika, że A. S. płakał, był roztrzęsiony, wymagał bezzwłocznej opieki psychiatrycznej po próbie samobójczej, oskarżony z uwagi na bardzo zły stan psychiczny, nie był szczegółowo na miejscu rozpytywany przez policjantów w zakresie przebiegu zdarzenia. Policjanci jak wynika z ich zeznań, z uwagi na zły stan psychiczny oskarżonego, raczej ograniczali się do jego wysłuchania, bez szczegółowych rozpytań, zatem uwzględniając bardzo zły stan psychiczny oskarżonego w czasie zatrzymania nie można obecnie ferować wniosków, że skoro na miejscu zdarzenia nic nie mówił o spożywaniu alkoholu po kolizji, to on na pewno tego alkoholu po zdarzeniu nie spożywał, a przecież policjanci o to go nie dopytywali, nadto nie ma żadnego naocznego świadka zdarzenia i obecnie nie ma możliwości odmiennego niż podaje oskarżony ustalenia, co się działo po kolizji do przyjazdu policjantów,

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk mające istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia polegające na jednostronnej, dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonanej z przekroczeniem przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów, przeprowadzonej tylko i wyłącznie na niekorzyść

oskarżonego, bez uwzględnienia okoliczności przemawiających na jego korzyść, dokonaniu oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a mianowicie, mimo że oskarżony nie został zatrzymany w czasie jazdy samochodem, ale po upływie znacznego czasu od zdarzenia, gdzie nie było żadnych naocznych świadków, nadto nie wiadomo ile wcześniej przed przyjazdem policji oskarżony miał kolizję i również nie wiadomo ile wcześniej przed zdarzeniem oskarżony spożywał alkohol (bimber), to z uwagi na brak możliwości poczynienia wskazanych ustaleń, nie ma także możliwości przeprowadzenia rachunku retrospektywnego, aby w sposób pewny i jednoznaczny ustalić czy oskarżony w chwili kierowania samochodem znajdował się w stanie nietrzeźwości. Natomiast Sąd Rejonowy w Kole w sposób bezkrytyczny i sprzeczny z zebrany materiał dowodowy oraz zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego przyjął, że oskarżony w chwili jazdy samochodem znajdował się w stanie nietrzeźwości mimo, że żaden wiarygodny dowód w niniejszej sprawie tej okoliczności nie potwierdza, nadto Sąd Rejonowy w Kole odwrócił ciężar dowodu, gdyż z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że A. S. ma udowodnić, że był w czasie jazdy samochodem trzeźwy, a przecież obowiązuje zasada domniemania niewinności i wszelkie niedające się wyjaśnić okoliczności poczytuje się na korzyść oskarżonego, tym samym źle przeprowadzone badania na zawartość alkoholu w organizmie nie mogą obciążać oskarżonego, a nadto brak naocznych świadków zdarzenia powoduje, że nie można wyprowadzić

kategorycznych i krzywdzących wniosków wobec oskarżonego opartych na niedomówieniach między policjantami a oskarżonym, zwłaszcza, że A. S. w wyniku próby samobójczej nie był zdolny do przesłuchania, natomiast policjanci z uwagi na jego zły stan psychiczny szczególnie go nie rozpytywali, zresztą z zeznań policjantów wynika, że nie padło wówczas z ich strony pytanie czy oskarżony spożywał alkohol po zdarzeniu. Wręcz policjant J. M. zeznał, że z oskarżonym na temat kiedy spożywał alkohol nie rozmawiał. Z kolei policjant M. W. (1) oraz M. G. przed Sądem Rejonowym w Kole zeznali, że oskarżony nie precyzował kiedy spożywał alkohol. Nadto z zeznań M. W. (1) wynika, że oskarżony mówił różnie, raz tak raz inaczej, a według zeznań M. G. wynikało, że stan psychiczny oskarżonego był poważny i dlatego wezwali karetkę. Z kolei policjant A. W. zeznał, że kontakt z oskarżonym był utrudniony, oskarżony był rozchwiany, roztrzęsiony, a jego nastrój zmieniał się co chwilę. . również z zeznań tego policjanta złożonych przed Sądem Rejonowym w Kole wynikało, że oskarżony nie był szczególnie rozpytywany w zakresie ile spożywał alkoholu i kiedy, a także nie ustalali ile czasu oskarżony spędził przy samochodzie , zatem na takich zeznaniach policjantów nie można opierać kategorycznego wniosku, że A. S. po kolizji nie spożywał alkoholu, tym samym w celu weryfikacji wyjaśnień oskarżonego oraz ustalenia czy w czasie jazdy samochodem oskarżony mógł znajdować się w stanie nietrzeźwości konieczne było przeprowadzenie badania retrospektywnego , którego nie można z przyczyn wyżej podanych w sposób rzetelny i

	obiektywny w niniejszej sprawie przeprowadzić, a to powoduje, że wszelkie nie dające się usunąć wątpliwości należy rozpatrywać na korzyść oskarżonego, co Sąd Rejonowy w Kole całkowicie pominął.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się uchybień w ocenie dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji. Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.</p> <p>W pierwszej kolejności odnieść należy się do przeprowadzonych badań na zawartość alkoholu u oskarżonego A. S.. Wbrew bowiem twierdzeniom skarżącego nie można uznać, iż zostały one przeprowadzone w sposób nieprawidłowy i niezgodny z obowiązującymi wymogami. Przy czym podkreślić należy również w tym miejscu, że oskarżony w chwili zatrzymania sam przyznał, iż kolizje spowodował celowo, a wcześniej na imprezie spożywał alkohol.</p>	

Zatem w chwili podejmowanych czynności przez funkcjonariuszy nie było wątpliwości co do czasu spożywania przez oskarżonego alkoholu. Idąc dalej – uznać należy, że zarówno przeprowadzone badania na zawartość alkoholu jak i opinia biegłego R. U. są prawidłowe i przydatne. Owszem, rację ma skarżący obrońca, iż badanie urzędzeniem (...), które zostało przeprowadzone na miejscu zdarzenia należało zweryfikować. Jednak w przedmiotowej sprawie sytuacja była wyjątkowa, bowiem lekarz przybyły na miejsce zdarzenia stwierdził, iż oskarżonego należy zabrać do szpitala, w związku z czym funkcjonariusze policji podjęli prawidłową i zgodną z § 8 ust. 1 pkt. 3 rozporządzenia MZ i MSWiA z dnia 28 grudnia 2018r. w sprawie badań na zawartość alkoholu we krwi, w przypadku niemożności dowiezienia podejrzanego na K. – decyzję o przeprowadzeniu badania krwi i na tej podstawie ustalono stężenie alkoholu we krwi. Tym samym wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy – zarówno prawidłowo przeprowadzone badanie krwi jak i opinia biegłego U. bezsprzecznie wskazują na sprawstwo oskarżonego w zakresie art. 178a § 1 kk i nie pozwalają na uznanie wyjaśnień oskarżonego za wiarygodne. Z opinii bowiem wynika wprost, iż alkohol spożyty przez oskarżonego był już w fazie eliminacji, czyli musiał być spożyty co najmniej 1-1,5 godziny przed zdarzeniem a gdyby miejsce miała sytuacja przedstawiana przez oskarżonego to poziom stężenia alkoholu w organizmie powinien wzrastać.

Nawet jeśli, jak twierdzi skarżący obrońca – funkcjonariusze policji nie dokonywali szczegółowego rozpytania oskarżonego z uwagi na

jego stan psychiczny – to stara się nie zauważać skarżący, iż z zeznań tychże funkcjonariuszu policji wynika wprost, że oskarżony powiedział im o spożywaniu alkoholu na imprezie przed zdarzeniem.

Nie ma racji skarżący obrońca twierdząc, iż nie wiadomo ile czasu minęło od kolizji do przyjazdu policji. Z wyjaśnień samego oskarżonego wynika, iż policja przybyła po około 20 minutach (k.24 akt).

Dalej nie można zgodzić się ze skarżącym obrońcą, iż zeznania świadków funkcjonariuszy policji nie pozwalają na jednoznaczne i bezkrytyczne uznanie oskarżonego winnym zarzucanego czynu. Przy czym obrońca powołuje się jedynie na zeznania złożone w toku postępowania sądowego, zatem po znacznym upływie czasu od zdarzenia. Nie można wykluczyć, iż funkcjonariusze policji zeznając przed sądem mogli pewnych faktów zdarzenia nie pamiętać, a to z uwagi tak na upływ czasu jak i na wielość podobnych czynności. Natomiast nie budzą wątpliwości zeznania złożone niezwłocznie po zdarzeniu tj. w toku postępowania przygotowawczego. I tak świadek M. W. (2) zeznaje: „on odpowiedział, że to on kierował tym samochodem, jechał sam (.....) Nadmienił też, że wcześniej miał spożywać alkohol z kolegą, lecz nie podał z jakim, w postaci wódki w ilości 0,7 litra”. Powyższe potwierdził w zeznaniach świadek M. G. :” oświadczył, że wypił 0,7 l wódki i wsiadł do samochodu i jechał chcąc się zabić”. Podobnie zeznał świadek A. W.: „mówił też, że wcześniej był na imprezie, gdzie spożywał alkohol, po czym miał wrócić do domu i dopiero

<p>wówczas wyprowadzić samochód, po czym pojechał nim...”. Skarżący obrońca próbuje również dużą wagę przywiązać do stanu psychicznego oskarżonego, w szczególności faktu roztrzęsienia i płaczu. Nie ulega wątpliwości, iż po takim zdarzeniu każdy sprawca kolizji, tym bardziej po próbie samobójczej byłby roztrzęsiony, co potwierdza również świadek M. W. (1):” co do jego stanu psychicznego to był roztrzęsiony, tak jak każdy byłby roztrzęsiony po takim zdarzeniu” (k.97v).</p> <p>Wobec powyższego zarzuty skarżącego stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu orzekającego.</p>		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji skarżącego, a nie znalazł przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wina i sprawstwo oskarżonego	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Sprawstwo oskarżonego i wina w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego. Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przypisanego mu czynu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiąże o powodach zmiany	

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 636 §1 k.p.k., w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, wobec nieuwzględnienia apelacji, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierzył oskarżonemu za postępowanie odwoławcze opłatę w kwocie 200 złotych.

7. PODPIS

Anna Klimas

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i sprawstwo oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana